

И вы, дѣца мои, и вы щете нѣкога да дойдете слѣдъ мене въ по́добръ, въ онзи вѣченъ животъ, ако радите да станете добри и праведни челоуѣци. Тогава щемъ ся видимъ пакъ, пакъ щемъ ся обычяме, и наша-та радость за сществованіе-то ни, за благополучіе-то ни и за Преплагаго Бога, Който ны е събралъ пакъ, ще бжде безкрайна.

А! любезни мои дѣца! А! нека мя подружи въ гроба утѣшеніе, че во всичко щете послушяте старого ви бащъ, пріятеля ви, който толкова вѣрно, толкова сръдечно вы обычя, и че щете станете достойны за онова блаженство, въ което щъ преминъ слѣдъ малко время. Кажѣте ми, милички, кажѣте ми, мож ли да земъ съ себе си тѣжъ надеждъ?

Дѣца-та ся върлихъ ужялены на грѣди-ты му и изявихъ съ изобилны слъзы обѣщаніе, което имъ искаше. Тогава Теофилъ каза тѣя памятни думы. *Благословеніе Божіе сѣ благочестивы и благопокорливы дѣца.* И на всички-ты въ сръдцата ся излѣ благочестиво чювство.

КОНЕЦЪ.